

Del pebrot

any I.—n.º II.

bimensual humorístic

20 d'agost de 1930

Preu: 15 cts.

venim de l'hort.....

.....i l'hortolà ens acaba de dir que el primer pebrot que ha sortit de la nostra collita, és un mal educat, s'ha introduït en el mercat sense dir el bon dia als seus companys, que també tenen aquesta debilitat d'embrutar paper, li hem recomanat que a mida que vagin sortint els posi caminadors, puix així aniran pel camí recte imposat per l'ordre de les coses que resignadament patim. així ens ha promès fer-ho.

doncs bé, ja que el nostre primer número, el seu orgull d'ésser l'hereu, el va fer portar tant incorrectament, aquest s'encarregarà d'esmenar-lo.

amics estilogràfics cordialment us saludem i us desitgem molts anys de vida, encara que hem de creure tots plegats que no en farem gaires, si hem d'esprèmer tant el fòsfor de la nostra imaginació, per evitar que la creu vermella ens afogui en els llims els nostres pensaments.

si amics, si, encara que això no sigui gaire humorístic us saludem.....

.....a vosaltres de «la veu de l'empordà».

malgrat que aquesta veu sigui fosca com la que s'usa en els confessionaris, us saludem, perquè dintre el vostre gremi i com a periòdic informatiu esteu d'acord, amb el temps evolutiu que vivim..... i de tant en tant publiquen notes de societat que distreuen.

.....a vosaltres d'«empordà federal».

que sembleu amb les vostres notícies respecte al nostre pebrot, que estem aproximats a seguir el camí d'alfar, potser si tindreu raó algun dia, però ara que ens havem adonat que ens voleu al barri que no donen «salidas», quan això sigui, no us ho farem saber i no podreu assistir al nostre enterament..... però..... no parlem de coses tristes ara.

salut i república federal..... suposem que quan haureu lograt la realització dels vostres ideals, també ens deixareu sortir el pebrot.

.....a vosaltres del «nuevo figueras»

també, però sobretot, permeteu pregar-vos que si somnieu amb un figueres nou, recordeu-vos que necessitem que es respectin les hortes per a cultivar les nostres pebroteres i, a més, els marges per tenir tema per nosaltres.

.....a vosaltres de la «libertad».

també, i fins l'enyorem la llibertat, una bella cosa i tan escarnida en els nostres temps, po'ser d'aquí catorze mil anys serà una realitat possible. som tan amics de la llibertat que estem delirant casar-nos perquè la dona ens faci rentar els plats i aguantar les criatures, fent-nos així la guitza i privant-nos d'anar al cafè amb els companys.

.....a vosaltres de «la galeria».

igualment ens plau poder-vos saludar sense deixar de reconèixer que tenim molta afinitat de gustos, això no vol dir res, joves com som de les darreres promoció, tots haurem llegit un dia algun comentari contra la gelosia que pot haver-nos o no convençut, però sempre haurà deixat un petit rastre en la nostra pensa, suficient per evitar polèmiques i atzagaïades que posarien en perill l'integritat de les nostres plomes d'or plaqué.

sentiríem molt que el nostre primer número us hagués fet minvar el nombre de lectors al vostre del mateix dia, d'ésser així, perdoneu-nos: són circumstàncies de la vida.

.....a vosaltres de «canigó» i «vida parroquial».

també ens hauria plagut molt poder-vos saludar, però fillets!, estem tant distanciats amics de «canigó», que no ens sentiríeu. i a vosaltres de «vida parroquial», som una mica vergonyosos i ens costa d'anar a les intimitats d'una vida per un senzill compliment d'aquesta mena.

salut, alegria i bons aliments.

el pebrot demana un nou figueres i crida llibertat des de la galeria del canigó, amb la veu de l'empordà, però d'un empordà federal, tot per una millor vida que, precisament, no sigui parroquial. v i t h - x u .

semblances

i

endevinalles

I.—Quina diferència hi ha del nostre conseller municipal Sr. Vicents Ros, amb aquella filla d'aquell pobre pagès.

II.—Amb què s'assembla el Sr. Monell amb la tramuntana?

III.—Amb què s'assembla la Casa de la Vila amb l'Església Parroquial de nostra ciutat?

IV.—Quin és el rellotge que no pot anar mai bé?

(Les solucions es poden veure a la plana 7.ª).

sanfaina

Pobres gossos!

Una parella ideal avui ja és inconcebible sense un gos ben estacadet amb una cadena. No és pas que la xicota i el gos siguin dos éssers que es complementin, no. De cap manera. Però, digueu el que vulgueu, festejar amb un gos fa fi. Fa goma. I teniu l'avantatge encara, d'haver d'anar poc a poc. Perquè, naturalment, passeu una cantonada, el gos s'atura; trobeu un gat, el gos s'atura; trobeu un gos, i també s'atura.

D'aquestes parades no imprevistes, parleu-ne a aquell caporal despampanant i a una noia ben espavilada del carrer de La Junquera que en matèria de parades no l'atrapareu pas.

Quan serà?..

Una parella interessant i que sembla tallada del mateix patró, la podeu veure a la nit asseguda a un banc de la nostra joliosa Rambla..... Tots dos baixets i rodonets—ella rossa, d'ulls vius; ell cabells negres ondulats i President d'una Entitat figuerenca—amb una cara de satisfacció que dona bo de veure, sembla talment que solament esperen el moment que un bon capellà, es compadeixi d'ells i els tiri trona avall.

Un consell

Miri, T.r.s.t. Ll.v.r.s, si ens vol creure, ja es pot estalviar de dir a tothom que no li agraden els «pollos» tendres i que el seu ideal és un mascle de 30 a 40 anys amb barba i tot.

Ja no se la creu ningú i molt menys aquell «moreno» ben plantat, que és més difícil d'agafar que una anguila.

Serà veritat?

Ens assabentem que dintre poc temps, en un Colmado de la nostra Rambla, tindran una dependenta darrera el taulell. Que sigui per molts anys.

Apal, un cop de coll

Ens adonem, i vertaderament ens esvera, que queden moltes noies per vestir Sants, i molts nois que van en camí d'ésser tiets, això no pot ésser, s'ha d'arreglar, a aquest pas dintre 900 anys no hi hauria successió. Per això nosaltres ens posem a la vostra disposició, cal que tots ens obeïu, tant els nois com les noies que vulguin xicot i ja el tin-

guin ullat—amb seguretat es trobaran molts en aquest cas—que es dirigeixin a nosaltres donant-nos el nom de l'interfecte, els assegurem que als pocs dies aniran aparellats. Ara bé, els demanem que ens convidin a casament, ja veuen que treballem per poca cosa.

Ho celebrem

Adela..... celebrem que li hagi fet treure el bigoti que si hi hagués agafat afició era capàs de deixar-se barba i patilles.

Una satisfacció

Acaba de sortir el primer número de «el pebrot». La nostra Rambla se'n veu curulla d'amants llegidors.

En N.rc.s C..r.r.s, de l'elegància masculina, encara que sàpiga greu a molts «dandys» de cabell riçat, s'atura aprop d'un llum i, en cerca de quelcom, ressegueix impacient les ratlles del bimensual.

Un seu conegut, *que el coneix*, li crida:

—Cisó, en aquest número no hi has pas sortit, però ja sortiràs al següent.

L'aludit, bo i agraint la nova, sospira conformet i reemprèn la passejada, tot deixant anar un somriure de castigador de cinema.

Temptació

El simpàtic i sempre jove senyor Z., en té cada una que talla. Fixeu-vos que un dia, després de cent quaranta cinc hores i mitja sense dormir, es passejava a les vuit del vespre amb tota la seva parsimònia peculiar, Rambla amunt, Rambla avall, quan un amic s'apropa a dir-li: «Don J., sap aquelles nenes que l'altre dia sortien de les Escolapies acompanyades de les seves respectives minyones, doncs els seus pares els han concedit permís per a començar a deixar-se fer l'aleta. Penso que aquesta nit al cine tindrà lloc l'inauguració.....»

A les deu del vespre el Sr. Z., mort de son i tot, es transportava tot xino xano cap al cine.....

En les altures....

Dies enrera llegint la premsa gràfica, varem enterar-nos, que dos nenes figuerenques, Rosa Robert i Maria Torres, demanaven tenir correspondència amb dos aviadors.

Nosaltres que sempre estem disposats a ajudar al bell sexe, hem fet passos per a trobar-los.

De moment podem dir-los que en tenim un; és l'agraciat Ll.tz.t, té totes les dots d'aviador, aviadador i inventor, puix tots encare recordem les pro-

ves que va fer amb la bicicleta amb ales, li va fallar la primera vegada, però pot molt ben ésser que assessorat per una bufona nena estigui més acertat.

Per a l'altre, hem escrit a Quatre Vents, i podria molt ben ésser que dintre breus dies en sapiguessim quelcom, que no deixarem de fer-les-hi saber.

Noces

Per el proper mes de Setembre, ha sigut assenyalat l'enllaç del popular i conegut sportman i sempre fervent estussiasta del ciclisme En Pere Crusi Ruquet amb la formosa senyoreta Adela de Sureda.

Rebin els dos amb aquest motiu la nostra més cordial enhorabona. Bo i recordant-los-hi que aixó no es pas anar amb bicicleta.

poètiques

Per a posar l'esperit dels nostres llegidors en repòs, que és el que l'actual directori diu ha de fer tota persona sensata, avui publiquem una poesia del senyor Segarra.

Cançó de la Tempestat

Gotellada a l'empedrat
horitzó llampaguejant
Tempestat!

I el vicari esparverat,
i s'enfonsa l'envelat,
i tot va desguitarrat
Tempestat!

Cruix la viga i el terrat,
la vellarda s'ha senyat
Tempestat!

El paraigües s'ha esbotzat,
visca el xàfec discordat,
que apaivaga el gos i el gat
Tempestat!

Tempestat si t'hem cridat
desensunya a l'ensunyat
Tempestat!

De bon grat o de mal grat
obre el cos enfurrunyat
ben obert de bat a bat.
Tempestat!

dàtils

Quin cas.....

Un ventilista fi que per a fer més bonic que els altres va anar a tancar-se a Montserrat acompanyat del pare espiritual... i tan pare!... amb l'objecte de reclutar soldats pel seu exèrcit, donà un d'aquets dies una mena de conferència a Vilamalla.

Ja ens fem el càrrec de l'assabentats que quedaren els assistents, tot i recordant el que va dir-nos aquest senyor una vegada que es destapà en públic:

Os traeremos u os llevaremos las aguas cueste lo que cueste y no descansaremos hasta ver las calles inundadas de agua que es señal de civilización.

Será un dir.....

L'Sport Figuerenc té l'anomenada d'ésser el cafè on va la gent de calés de Figueres.

Dies enrera podiem constatar-ho, puix mentres hom—hom no té cap calé—estava assentat prenen amb toia tranquil·litat una tasetta de cafè «La Garza», varen entrar uns quans rics, i varen demanar un vas d'aigua de Vichy.

Res, el cafeter de l'Sport, el simpàtic Enriquet, aviat es podrà retirar, no per ric certament, eh?

Profecies

«Nova Vida» de Llansà del dia 16 de Juliol diu referint-se a «el pebrot»:

«No val la pena d'escarrassar-se gaire amb el contingut llur. Ni idees, ni art, ni literatura».

I té! quina casualitat, el dia 6 d'agost surt «el pebrot» i... ni idees, ni art, ni literatura.

Però com vos ho feu amics de Llansà?

Ah! esperitistes...

I continuant diu:

«Això sí: unes insinuacions grosseres sense gràcia ni malícia».

Que voleu, pobrets de nosaltres, d'on voleu que ens surti la gràcia i sobretot la malícia?

La malícia sol anar amb el garrot al costat.

Veieu els de «La Galeria»? doncs alló!

Nosaltres,... ni un trist bastonet.

Res homes! som quatre desgraciats; que voleu!

No badeu.....

Preguem a n'els veïns de Sant Pau, que si es troben a faltar gallines ens avisin, puix ja fa dies que de 10 a 12 del vespre, ens diuen, hi veuen rondar per aquells indrets individus sospitosos.

Veridic.....

A n'el sabater d'Ordis, tots els figuerencs el coneixem. Té acudits d'home sensat, el que ens fa pensar amb el *tonto* de la *cobla*. Dies enrera en un dels cafés cèntrics on acostuma anar a dirigir (sil dirigir el piano que toquen la típica parella figuerenca el Poll i la Puça) un dels concurrents va gastar-li una broma.

A el que ell va replicar:

Que em prenguin per boig, bé! però consti que jo soc l'autèntic sabater d'Ordis, puix mai he estat Alcalde de cap poble. Prego que no confonguin. A cada u el que sigui seu.

Els medalletes

Ens han sortit una colla de jovincels que amés de l'*escot* brú i enquadrat per una alba camisa fina llueixen una o un reguitzell de medalles.

Homes! la devoció requereix més serietat i més *recato*.

A veure si les autoritats s'atragueran prohibint concursos i vosaltres per ensenyar les medalles exhibireu fins el païdor.

Te s'ha vist el plumeró D. Mendo!

Els gossos encara que petaners, ens agrada que donguin la cara, que no sempre tinguin necessitat d'escudar-se amb una cantonada.

Preferim sentir-los guissar dins una *eixida* a què ens surtin de cop i volta assessorant una publicació de la costa.

Nosaltres som enemics de què es donguin boles als gossos, tan sols demanem per ells un morralló.

aigua salada**A l'Estartit**

—També per aquí?

—Sempre ens trobarà als llocs que hi hagi coses que cridin l'atenció.

—Aquí ja n'hi trobaran.

—Vol dir?

—Moltes.

—Vostès n'han trobades?

—Tantes com vulguin.

—Si fossin tant amables de dir-nos-en alguna.

—Ail ail i perquè això?

—No se'n preocupin.

—Jo ja els hi diré, puix ha estat la manera que neda la L.l. M.l.g.l.d., si jo en sapigués tant!

—Li alabem els gustos.

—I jo també tinc que dir la meva?

—Així ho suposem.

—Doncs, a mi, el que més m'ha cridat l'atenció ha estat una boca.

—Què pot ésser era de pinyó?

—No era de pinyó ni de túnel, però era una boca que semblava una ferreteria.

—¿I això?

—Doncs, perquè era plena de metall.

—Qui ha dit que era?

—L'ex-pretendent de la meva amiga.

—Carail, qui en pogués dur de dentadures com aquella.

—Amb això té raó.

—I ara toca a vostè.

—Jal! jal! jal!

—Caram!

—Jal! jal! jal!

—No, no, si a nosaltres ja no ens fa riure ni Stan Laurel.

—Doncs a mi són dues les coses que m'han cridat l'atenció.

—No n'hi permetem més que una.

—¡Oh, és que van juntes.

—Si és així...

—La primera és un barnús groc i negre i la segona és, o millor dit, són unes cames que el portaven, jal! jal! jal!, que semblaven dos boixets.

—El nom de l'amo de tot això?

—El dels sacs.

—Com es coneix que vostè no sap allò de «el home como el oso...»

—Sí, sí, que ho sé, però és que el que em fa gràcia és que el meu xicot les té iguals que ell, i el meu germà les té iguals que el meu xicot.

—Ara ja té més gràcia.

—Quan marxen?

—Ara ja podem dir que ho tenim tot fet. I vostès?

—Després del ball de vetlla.

—«Bueno» i que els provi.

—De tot el que hem dit no en diguin res.

—I ara, vol callar?

estornuts**Coses que se senten**

A la cantonada del carrer de Vilafant, protagonistes un comerciant, un foraster—per les formes—i el cunyat del comerciant.

El foraster: es pot dir que a Figueres hi ha de tot.

El comerciant: hi tant.

El foraster: de banques també n'hi han moltes.

El comerciant: aquí mateix n'hi ha quatre.

El foraster: quatre.

El cunyat: us deixeu encara aquella revenderia.

El comerciant: tens raó, així n'hi ha cinc.

Mireu, hi ha coses que la veritat, no sap si enfadar-se-hi o be agafar-se-ho rient.

Agafa fama....

—Per a castigar els *bellacos* i *menguados*, a on els portaven avans? preguntà un mestre.

—A remar a galera—contesta el deixeble.

—I el lloc on hi havia les galeres com s'en deia?

—La ga.... no, no vull contestar que em pegarien!, somicà el noi esparverat.

Problema aritmètic-dictatorial

¿Quants anys tens, Perico?

Divuit, senyor.

Com, divuit, si fa més de 4 anys que has fet el servei.

Bé, senyor, això es cert, però fa 7 anys que m'he plantat als 18, i per ara encara no puc moure-me'n.

Gastronòmiques

Ens diuen que dies enrera tingué lloc en una fonda dels «extramuros» un àpat d'homenatge al silenci del jove figuerenc G...

Sí el silenci fos degut a tenir la boca plena de vianda, ja ens hi conformariem.

Ahl infants terribles...

Va de tango.....

Durant la passada Dictadura, la primera, varen sortir un bé de Déu de *bandos* que feia feretat:

Però no sabeu quin era el més carrincló?

—i aixó que els altres no desmereixien—

Doncs, era el bando-neón.

modes

Figueres, acollint la moda al cap de 5 minuts d'haver sortit a la Plaça de Vendôme o al Passeig de Gràcia, ens ha presentat ja el nou estil de faldilla llarga i com que les faldilles sense una persona dintre, difícilment passejarien, s'ens han presentat graciosament portades per la senyoreta Ch.nt.r. Es de les que les porta amb més aire i *salero*.

Un amic nostre diu que l'esmentada senyoreta, és de les que millor sap caminar, pel qual vos preguem, Dolors, que de tant en tant sortiu a passeig amb faldilla curta per a que poguem admirar la línia finíssima de les vostres extremitats inferiors.

De l'altre món

Diuen que Marion Schilling porta una jaqueteta color de taronja amb un vestit de crespó estampat de tons alegres, en el seu paper, en la producció Paramount «Shadow of the daw». La jaqueta cau en forma bolero a l'esquena i les mànegues són llargues de tres quarts, la darrera novetat. Un turban de jersei color taronja del qual pengen llargues borles damunt cada orella, completa aquest elegant i juvenívol vestit.

Ja veuen les nostres damisel·les com també estem al corrent de les seves innovacions a Hollywood.

Ara hi hem enviat un reporter documentadíssim perquè ens informi degudament. Ben aviat us assabentareu dels seus descobriments.

Aquest número ha estat passat per la censura

Arreu del món són coneguts com a companys inseparables de tota dona elegant la Crema, els Pòlvors i el Sabó

MALACEÏNE

per ésser la última paraula en productes de tocador: si voleu tenir un segell inconfusible de distinció, no deixeu de usar-los. :::: De venda en totes les bones Perfumeries

xuts, patacades, corredisses.....

xuts

Els equipers de l'Unió Sportiva de Figueres, disfrutant del veraneig, que la directiva els obsequià aquest istiu, han passat una llarga temporada a la vila de Roses, des del 15 al 16 del mes en curs, el Roses F. C. no volent desapropiar aquesta ocasió organitzà per les festes uns interessants partits entre el nostre primer equip i una selecció gironina que el dia 15 es trobava allí d'excursió, el dia 16 jugaren contra una selecció d'asos de primera categoria dels clubs Barça, Espanyol, València, Tarragona, etc., etc., com que nosaltres ens trobàvem en aquesta vila també de estiu, instal·larem unes amagues al camp i amb tota comoditat, haguérem pogut ressenyar els partits si no ens haguéssim adormit, solament podem dir, i encara perquè ens ho digueren a l'acabar els partits que el resultat del primer dia fou de 4 a 2 a favor del nostre equip i el segon 1 a 2 a favor dels asos, cal remarcar que els dos gols dels asos, foren fets com els ases, de *penal*.

Per acabar d'arrodonir, com que els nostres jugadors no acaben mai les coses a parells sinó que tenen de fer-ho a senassos, organitzaren un altre partit per el dia 17 però aquest a Mollet del Vallès, com que nosaltres som pobres ens tinguérem de quedar a casa, quedaren 1 a 1 a favor dels nostres, doncs, com és de suposar ens digueren que els estafaren el partit.

fasolet.

vianda del temps

Ja podeu suposar que volem dir: Les dictadures.

Doncs, bé! Encara que l'Unió Sportiva es regeixi ben democràticament—si home, si; no en dubteu!—enclou un «dictador»; un «Mussolini».

Això que pot semblar la mateixa cosa no ho és, no. El «dictador» és un xicot molt amable i llest en qüestions esportives que va arreplegar el cobejat títol un dia a Lunel per una truita a la francesa. L'altre, el «Mussolini» és un «charmant» individu de Junta que li diuen i no sabem perquè. ¿Serà perquè fa bonic tenir un «Mussolini» de Junta?

un maniàtic

Hi ha una Maria, amb quatre picadetes fosques artísticament escanyades damunt un rostre angelical, que desvetlla a un forn mig-centre de

l'Unió Sportiva tot un seguit de tendres sentiments.

El mig-centre sol tenir unes parts—parts de partit, ehl—semi-grises i tots els veritables unionistes reclamen en aquests moments dolorosos la presència de la simpàtica joveneta. La simpàtica joveneta influeix molt en l'estat d'esperit del nostre valent jove mig. Influeix tant, que un dia d'aquests grisots que el «Pepet» anava de bòlit; ni per casualitat encertava la «bimba» un espectador veí nostre deia tot apesarat «Veus, arribés la Maria tot estaria arreglat. Perquè veuràs el mig-centre es l'ànim de l'equip i el mig-centre afluixa...»

En aquell moment entrava la Maria amb una preciositat de criatura del carrer de la Rutlla, filla de Llers, i En «Pepet» jeia estirat de resultes d'una «carícia» ben dirigida. A les hores el nostre veí amb un posat d'indignació exclamà: «Maliatsigal si hagués arribat més d'hora tot això no hauria passat!»

Desaparegut el dolor, el mig-centre s'aixecà i continuà anant de bòlit com si tal cosa.

la por guarda la vinya

Tothom sap que els germans Jordà son dos extrems de l'Unió Sportiva; que moltes vegades han tingut part absolutament directe en les victòries que aquesta s'ha apuntat.

Això es per dir que son dos bons extrems. Però el públic no es fa càrrec que tothom pot tenir un dia dolent; de vegades esbronca a qui ja prou pateix per aquesta desgràcia. Tant és així que un dia l'extrem dreta—sovintment desgraciat—ens demostrava sobre el terreny l'efectivitat d'aquells seus salts característics. Son uns salts que es fan quan us entra un contrari; consisteixen a estirar els braços, tancar els ulls i girar-se d'esquena fins que ha passat la tamborinada. Doncs bé, aquell dia, un grup de noies que per l'aspecte ja estaven cansades de rebre lliçons de salts, cridaren compadint-lo: «Escolta F.l. no entris tant dur home, que et desmanegaràn».

eterns descontents

A tot arreu n'hi ha, és clar. I com volem que entre els jugadors de l'Unió Sportiva no n'hi hagi un, si les fàbriques, els tallers, els despatxos, etc., n'estan plens. Es el que deia un dia el petit Zucré: «Mireu, zi ningú protezteu en compteu de cobrar hauríem de donar quartoz, donz, val méz proteztar».

no serà pas!

Fa alguns dies tinguérem l'honor de saludar en el local de l'Unió Sportiva a l'ex-davanter-centre P..r. El xicot abillant un democràtic trajo de mecànic i amb la seva clàssica mitja rialleta ens digué que volia treballar a Figueres i si fos necessari encara podria prestar ajuda a l'Unió. Algun mal intencionat, per posar amb «l'ai al cor» a en R.v.r. féu córrer que es quedaria d'entrenador.

Nosaltres quasi bé podríem assegurar que no, i no és pas que no reconeguem condicions a en P..r., no. Però la directiva del club davant els darrers brillants resultats del seu primer equip, voleu que proposi un canvi d'entrenadors. I ara!

contes breus

Un estimulant

Us volem contar una història jueva.

Va passar per allà l'any 34, després de la sublevació dels romans en el mar del Nord.

El nostre home, un jueu de marca, es deia o es feia dir—puix no cal fiar-se dels jueus—Rubinat Esgarrat Senseatxa.

Era un vertader jueu. Cara coberta de pel, una barba acabada en punta i un bigoti làs. Un nas molt punxagut, uns ulls rodons de gallina, coberts amb unes ulleres sense vidres, i en el cap quatre cabells escampats de porc senglar.

Com a bon jueu era avar. Feia de sabater.

Un dia d'estiu, després de 17 hores de no haver menjat res, va decidir fer-se un ou ferrat.

Encengué uns quants encenalls, preparà la

païella hi deixà anar unes gotes d'oli pudent, i es posà a remenar l'ou. Quan l'oli ja era roent, i al moment precis que deixava anar l'ou a la paella, se li abocà un pot de pega que tenia en una lleixa al cim dels fogons, amb tant mala pata que tota la pega anà dins la païella, pero com que calia aprofitar-ho, el pòbre Rubinat acabà com pogué de fer la truita, que ja podeu pensar com va sortir.

Era del tot impossible provar de menjar aquella porqueria, però els jueus totes se les pensen, i perquè se li obrís l'apetit, ell que si, baixa al celler i treu una ampolla de vi de la bota més vella que hi tenia.

Un vi vertaderament de dir misses.

Preparà la taula, hi posà la truita (?) en un plat, i la ampolla del vi en un got.

Començà la comèdia:

Mira, Rubinat, si ets bon minyó i et menges aquesta truita et guanyaràs un tragueta de vi.

D'un cop de ganivet trencà part de la truita i agafant-la amb els dits se l'empassà.

Tot seguint agafà l'ampolla i abocà un ratxet de vi al got, però veient que n'hi havia poc no el begué, i repetí la mateixa història, empassant-se poc a poquet tota la truita, lo que feu que en acabar, el got estigués quasi ple de l'olorós vi.

Allavors el nostre jueu, amb tota cura l'agafà, se'l mirà i el tornà a l'ampolla, tot diguent-se:

Potser si, que pensaves veure't el ganàpial més que ganàpial ara ja t'has menjat la truita, i si et bebbessis el vi serien dos coses que faries malbé i es preferible conservar-ho per un altre dia.

I tot amatent tornà a la bota del recó, el cobejat líquit.

Si aixó no hagués passat a un jueu no voldriem creure-ho, però aixís i tot ho posem en quarantena.

correspondència

Pepet Ullvíu.—Vostè fa quedar malament el seu cognom.

Miquel Sacs.—Abans d'escriure s'ha d'aprendre de llegir.

Vostè ens fa l'efecte que és analfabet.

J. P. R.—Arreglat l'aprofitarem.

Una morena.—Nena, és molt atrevida! Si ho repeteix ho diré al seu pare.

K. K.—Els originals que ens va remetre han anat on diuen les seves inicials.

Joan Blanc.—Vos no recordeu que encara dura el llapis vermell.

Ka're.—Aneu bé, us asseguro que dintre poc arribareu a Salt.

Soller.—Que sigui per molts anys.

Migrat.—No ho tenia pas de signar, ja ho hem conegut.

Un de casa.—Vostè ens confon amb «La Galeria». Va al cove de dret.

Quelus.—No perdi el temps escrivint; llegeixi els contes de «La Cenicienta». En treurà més profit.

Viver.—Molt bé; anirà en el proper número.

solucions a les endevinalles i semblances:

I.—Amb què la filla d'aquell pagès

...primfla i se'n vá...

i el nostre conseller

...fla prim i es queda...

...per a parlar

de les aigües.

(Aquest xisto és especial per a guarir refredats, mals d'ormilla, olles foradades, peixos amb pebre i altres malalties semblants).

II.—Amb què és un gran-aire.

(Sr. Monell dispensi si no n'hi hem pogut oferir un de millor. La intenció ja és bona).

III.—Amb què Santa Maria per ací i Santa Maria per allà.

IV.—Un del carrer de la Rutlla. Perquè sempre Abenza. (Dintre 8 dies et passarem a cobrar el rebut).

Impremta Vda. J. VILA.—Lasauca, 18.—Figueres

CASA COMAS

merceria i novetats

GIRONA, 20

FIGUERES

Tan si plou
com si fa sol
demaneu sempre

Xampany «RIGOL»

Sant Sadurní d'Anoia

Arreu del món són coneguts com a companys inseparables de tota dona elegant la Crema, els Pòlvors i el Sabó

MALACEÏNE

per ésser la última paraula en productes de tocador: si voleu tenir un segell inconfusible de distinció, no deixeu de usar-los. ::::: De venda en totes les bones Perfumeries